

Merhaba Güneş

– SeyitAhmetUzun · 11 Şubat 2012

Merhaba Güneş! Gönlümü ısıtan o tatlı bakışınla verdiğin selama mukabil.

Topak gülüyor, ağaç gülüyor, otlar gülüyor. Aydınlığıyla ısınmayı bekleyen, gecenin yalnızları gülüyor.

Buzlanmayı çözen o sıcacık gülüşünle bahar gülüyor.

Güzelliğinden aldığım ilhamla birkaç satır karalamak istedim. Bu isteğime de ilk önce sana selamla başladım.

Tebessümün aydınlığı yaşama umut bahşediyor. Her taraf cıvı cıvı... Mutluluğun ışıltıları yeni doğan günün gözlerinden okunuyor.

Tebessüm mutluluktur.

Çok ucuz, ama çok etkili bir hediyedir. Dünyanın en cimri insanı, tebessüm yoksunudur.

Sabah namazından sonra aydınlığına koştum, ey Güneş! Beni kucaklayan o ışıltılı bakışlarının altında aşka doğru yürüdüm.

Aşk; gülümseyişin tatlı neşesinde her türlü somurtkanlığa tavır alabilmektir.

İşte Sen, o nur yüzünle bu güzelliği bağışladın bana.

İsını, aydınlığını, neşeni ayırt etmeden, tüm canlı cansız varlıklarda hissettiriyorsun.

Aşk; varlıkları ötekileştirmeden, oldukları gibi kabul edebilmektir.

Senden aldığım ilhamlardan biri de buydu. Herkesi olduğu gibi kabul ediyor ve aydınlığını onlardan mahrum etmiyordun.

İnsanlar etnik yapısı, inancı, mezhebi, cinsiyeti ne olursa olsun insan olarak sevmeye layıktır.

Gücü, statüsü, şanı şöhreti olsun olmasın insanı meziyetleri öncelediği ölçüde kalbin sevgi sınırları içindedir.

Ama şunu da vurgulamadan geçemeyeceğim; aydınlığına tahammül edemeyen yarasa ruhlular, seninle neşelenemiyor.

Çünkü karanlıktır ruhları. Işığın zulümleri perdedir. Zulüm zaten karanlık değil midir? Onlar karanlıktan, soğuktan, somurtkanlıktan, asık surat çatık kaşlardan hoşlanırlar. Güçten, kontolsüz güçten beslenirler.

Ben de Seni sevmeyen yarasa ruhluları sevmiyor, sevemiyorum.

Özür dilerim, aydınlığının ilhamında böyle somurtkan sözlerimden dolayı.

Ey Güneş, neşenin, aydınlığın ilhamı!

Gecenin üstünü öttün ve gül bakışınla umut bağışladın. Ayazı yumuşattın, soğukluğunu kırdın gecenin.

Doğa sıcaklığıyla yeniden doğdu bahara.

İlhamını aldım, ruhumun daralan penceresine umut oldun.

Geçici zevklerin, acıların hepsine elveda dedim. Huzur dolu bir kalple yeniden merhaba dedim Sana, hayata, eşyaya ve insanlığa.

İnsanlığı cenderesinde şiddetle sıkıştıran bayağılıklara, zevklere, eğlencelere elveda dedim.

İki yüzlülükleri kiblemden uzaklaştırdım. Aydınlığında nuru gördüm.

Can çekişen erdemini, tebessümün, hoşgörünün, paylaşım ve inancın ellerinden tuttum. Ellerine

tutunarak eskiyi yad ettim. ruhum, son bir umutla ışığından aldığı ilhamla insanlığa yürüdü.

"Güneşe ve aydınlığını takip eden zaman andolsun." (Şems/1-2)

Ruhumu ışığına perde kılan tüm nesnelere gönlümü kapatıyorum.

Aşk; insanlığın umut ışığı olabilmektir.

Kadın, para, mal, mülk, şöhret, makam, mevki, hep basit hesapların, geçici menfaatlerin yani insancıkların oyuncağıdır.

Bu basit oyuncaklar için feda edilen yüce değerlere döndüm yüzümü.

Senin ışıldayan gözlerinden aldığım ilhamla diğerkamılığa, isara, aşka, sevdaya, inanca, fedakarlığa, sabra, empatiye ve hoşgörüyeye yürüdüm.

Allah'ın uzattığı eline tutundum, ışığınla insanlığa yürüdüm. Merhaba Güneş!

www.seyitahmetuzun.net